

истина, но който не ни бѣше за това по-малко опасенъ, — толкозъ повече, че бѣше поникналъ отъ вътрѣ, отъ самата срѣдина на народа ни. То бѣше партията на българската ужъ аристокрация, позната подъ името „Чорбаджии“. Нашитѣ чорбаджии сж доста богати и доста вѣщи въ державнитѣ работи, при това иматъ доста енергия и гордостъ; тѣ приличатъ повечето на онѣзи голѣмци сърбски, които по времето на Карагьоргевица и на Михаила господствуваха въ Сърбия, че сж както и тие саможиви и честолюбиви, и се не водятъ отъ никаква по-висока народна идея.

Генералъ Игнатиевъ, който отъ страхъ да се не откъснатъ тъкмо българитѣ отъ него, бѣше се по-напредъ по-отпусналъ и бѣше накаралъ Махмудъ-паша да имъ даде нѣкои права, като видѣ сега, че Гърцитѣ се готвятъ да се хвърлятъ на другата крайностъ та да прогласятъ схизма, — осѣти че трѣбва да спре завтеклитѣ се българи, и като подкара пакъ нови преговори между двѣтѣ страни, да побърка на Гърцитѣ намислената имъ постѣпка. За-това обърна всичкото си искусство за-въ-това, дѣто въ самата Ексархия да земе властѣта въ рѣцѣтѣ си българската чорбаджийска партия, на чело на която стоеше тогава г. Хаджи Иванчо П. Съ помощта на Вел. Визиръ сполучи той да постигне това, и Хаджи Иванчо стѣпи въ Ексархията кѣто диктаторъ, комуто трѣбваше да се покорява и самия Ексархъ.

За-въ една нощъ видѣхме ние плодѣтъ на полъ-вѣковната ни борба, също и сами-насъ-си загубени на игра, и то въ най честитото време, когато именно и можеше пѣщо да се направи. Защото смѣтахме, че щомъ се закрѣпи черковната ни побѣда, тутакси да туримъ на дневни редъ политическото ни питане, та съ подобни агитации и съ обикновенна законна борба да продължимъ борбата и за политически правдини.